

РЕШЕНИЕ

№ 992

гр. София, 10.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-10, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разгледа докладваното от Цвета Желязкова Търговско дело № 20211100900937 по описа за 2021 година

В исковата си молба ищите – синдиците на „К.Т. Б.“ АД (н) твърдят, че „КТБ“ АД (н) е сключила с ответника „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** договор за банков кредит на 04.07.2011 година, изменен с последващи анекси относно размера на кредита и срока за погасяване на дълга. Твърди, че на 09.07.2014г. ответникът „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** е сключил договор за цесия с „В.А.М.“ АД, с който третото лице е прехвърлило на ответника „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** свое вземане, придобито от него чрез цесия от „ЦКБ“ АД и представляващо част от вземане на тази Б.- част от главница в размер на 9 500 000 евро, осчетоводено ведно с лихва от 1 477,88евро. За извършената цесия цедентът е уведомил „КТБ“ АД(н) с уведомление вх.№ 9538/20.10.2014 година. На същата дата ответникът е придобил чрез договор за цесия, сключен с „Ф.И.А.“ ЕООД, вземане, придобито от последния от „ЦКБ“ АД, в размер на 5 500 00евро- част от главница по депозит на праводателя му в „КТБ“ АД(н), осчетоводено ведно с лихва в размер на 855,45 евро, като за извършената цесия цедентът на ответника е уведомил „КТБ“ АД(н) с уведомление вх.№9539/20.10.2014 година. На същата ответникът е сключил договор за цесия със „С. А.М.“ АД, по силата на който последното прехвърля на ответника свое вземане спрямо „КТБ“ АД(н), произтичащо от договор №36163/02.09.2013 г. за индивидуален срочен депозит, като прехвърленото вземане е в размер на 250 000 лв., което е счетоводно, отразено ведно с лихвата в размер на 12 500 лв. и за извършената цесия цедентът е уведомил „КТБ“ АД(н) с уведомление вх.№9524/20.10.2014 година. Сочи се, че на 24.06.2014 г. „В.А.М.“ АД е прехвърлило, чрез договор за цесия от тази дата, на ответника „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** свое вземане в размер на 1 330 411,43 евро, което има към „КТБ“ АД(н), с производ- рамков договор за

платежни услуги, сключен между С.Г.П. и КТБ АД (н), от 30.06.2011 година, което е осчетоводено ведно с лихвата в размер на 63 562,73 евро, както и че цедентът е уведомил „КТБ“ АД(н) с уведомление вх.№9530/20.10.2014г. за извършеното прехвърляне. Сочи се, че на 17.10.2014 г. ответникът „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** е придобил, чрез договор за цесия, вземане в размер на 80 000 лв. от „И.К.А.М.“ АД, което последното има към „КТБ“ АД (н), произтичащо от сключен между договорен фонд „И.К.-В.“ и несъстоятелната Б., договор №38829/18.12.2013г. за индивидуален срочен депозит, осчетоводено ведно с лихва в размер на 66,89 лева. Ищецът твърди, че с изявление за прихващане с вх.№ 9578/21.10.2014 година ответникът „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** е обективирал волята си за погасяване на дълга си по посочения по- горе договор за банков кредит, в общ размер на 24 938 347 евро, с придобитите от него в резултат на описаните прехвърлителни сделки вземане, в общ размер на 16 507 525,42 евро.Твърди, че всъщност пасивното вземане е в размер на 25 716 832,78 евро.

Ищецът твърди, че извършеното прихващане е недействително спрямо кредиторите на несъстоятелността на „КТБ“ АД(н), като на основание чл.59, ал.2 ЗБН се твърди, че е нищожно, поради неспазване на изискването за форма. Излагат се твърдения, че извършеното прихващане е относително недействително спрямо кредиторите на несъстоятелността на „КТБ“ АД /н/, на основание чл.59, ал.5 ЗБН, като се сочи, че се касае за потестативно право, принадлежащо на синдика на Б.та, което се упражнява чрез конститутивен иск, което е възникнало с обявяване неплатежоспособността на Б.та и откриване по отношение на нея на производство по несъстоятелност, обявяване на Б.та в несъстоятелност; с оглед на това кога е постановено решението по т.д.№7549/2014г. по описа на СГС, то приложение на материалния закон е в редакцията му от 28.11.2015 г.; тъй като изявлението за прихващане е извършено на 21.10.2014г., началната дата на неплатежоспособността е датата на поставяне на Б.та под специален надзор, ето защо е налице хипотеза, покрита от нормата на чл.59, ал.5 ЗБН в действащия и вариант; при условие на евентуалност твърди, че дори и при старата редакция на тази разпоредба е налице съставомерност, тъй като прихващането е извършено след началната дата на неплатежоспособността. При условие на евентуалност се твърди, че извършеното прихващане е относително недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността, на основание чл.59, ал.3 ЗБН – налице са елементите от състава на тази норма, която разпорежда, че относителната недействителност ще е налице, ако кредиторът е придобил вземането си и задължението му е възникнало преди датата на решението за ТПН, но към момента на придобиването или задължението, е знаел за настъпилата неплатежоспособност. Излагат се твърдения, че нарушената ликвидност на Б.та е основание за взетите решения от УС на БНБ за поставянето и под специален надзор- от 20.06.2014г., удължено с последващо решение от 16.09.2014година, при което е налице е знание за затрудненията на Б.та да обслужва клиентите си, довело до ограничителни мерки- прекратяване на дейността на Б.та. При условие на евентуалност ищецът твърди, че нищожни

по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „КТБ“ АД, като противоречащи на разпоредбата на чл.3, ал.3 ЗБН –извършени след забраната за Б.та да извършва действия, насочени към събиране на вземания срещу Б.та, включително и изпълнение на нейни парични задължения, независимо от начина на изпълнение; тъй като прихващането е представлява способ за погасяване на вземанията, то същото е извършено в нарушение на ал.2 на чл.3 ЗБН, извършено след решението на БНБ за отнемане на лиценза на Б.та – 07.11.2014 г., поради което попада в хипотезиса на чл.3, ал.3 ЗБН.

С оглед изложеното моли съда след като се убеди в основателността на изложеното, да постанови решение, с които установи, относителната недействителност на извършеното прихващане от ответника, на основание чл.59, ал.5, чл.59, ал.3ЗБН- предявени при условие на евентуалност, а ако съдът приеме, че тези претенции са неоснователни, то моли съда да признае нищожността на извършеното прихващане на основание чл.3, ал.3 ЗБН, при условие на евентуалност – на основание чл.26, ал.1 ЗЗД / липса на форма / във връзка с чл.59, ал.2 ЗБН.

С влязло в сила протоколно определение от 27.11.2021 г. производството по делото по отношение на „КТБ“ АД/н/ е прекратено.

В срока за отговор ответникът „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, оспорва допустимост на предявените иски с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД във връзка с чл.59, ал.2 ЗБН и с правно основание чл.59, ал.5 ЗБН. Твърди неприложимост на тези текстове от закона с оглед темпоралния обseg на нормите, уреждащи хипотези на прихващания, извършени след откриване на производството по несъстоятелност, поради което са неприложими към настоящия казус, а дори и да се приеме, че следва да се приложи разпоредбата на чл.59, ал.5 ЗБН, в нейната“стара“ редакция, то тогава качество на ответник има Б.та- длъжник, а не посочения от ищеца ответник, имащ качество на кредитор на Б.та.С оглед на това ответникът оспорва наличие на процесуална възможност за провеждане на тези иски от ищеца. По отношение на иска с правно основание чл.59, ал.5 ЗБН- оспорва основателността на претенцията, позовавайки се на неприложимост на нормата като регулатор на обществени отношения, възникнали преди нейното приемане, в този и вариант. Навежда доводи относно действието на закона и липса на възможност за преуреждане на обществените отношения, възникнали преди неговото приемане. Липсата на обратно действие на цитираната норма възпрепятства тя да се яви основание за предявяване на този иска. По отношение на приложимост на разпоредбата преди последното и изменение – навежда доводи касателно състава и, сочейки, че „старата“ редакция на ал.5 на чл.59 ЗБН касае друг правен субект, извършил прихващането- Б.та- длъжник, а не кредитор на Б.та, в резултат на което извършеното прихващане от Б.та- длъжник се санкционира с института на относителната недействителност.В настоящия случай няма покриване на елементите от стария състав на нормата.Този извод – за неоснователност на иска с правно основание чл.59, ал.5 ЗБН -не се променя от твърденията на ищеца за характера на иска- отменителен, като правен способ за упражняване на потестативни права, възникнали след откриване на производството по

несъстоятелност, тъй като сделките, които са предмет на атакуване, са извършени в период, предшестващ възникване на правото, чиято защита се дири в този процес. По отношение на претенцията с правно основание чл.59, ал.3 ЗБН. Очертавайки състава на нормата, ответникът твърди, че липсва съставомерност на действията, извършени от него и довели до погасителен ефект- както обективния елемент, така и субективния елемент- придобитото от него вземане, чрез цесии, е преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност на КТБ АД (н), а също така и липса на знание на състоянието на неплатежоспособност на Б.та – това състояние не се установява от решенията на управителното тяло на БНБ, тъй като тези решения сочат на опасност от неплатежоспособност, но не и настъпила такава. Пзовава се на редакция на чл.115 от ЗКИ, сочеща предпоставките за поставяне на Б.та под специален надзор- оздравяване на предприятието и опасност от неплатежоспособност. Освен това черпи аргументи от липсата на идентитет между понятието „неплатежоспособност“ и ликвидни проблеми. Т.е. решенията на управителното тяло на БНБ за поставяне на Б.та под специален надзор и удължаване на срока на специалния надзор не предпоставят наличие на знание у третите лица за състоянието неплатежоспособност на Б.та, а решението на БНБ за отнемане на лиценза на Б.та е от по- късна дата- 06.11.2014 година. Ответникът е придобил вземанията на 26.06.2014 г., на 09.07.2014 г. и на 17.10.2014 г., когато не е имал знание за настъпила неплатежоспособност на „КТБ“ АД- сега в несъстоятелност. По отношение на иска с правно основание чл.3, ал.3 във връзка с чл.2 ЗБН – твърди неприложимост на нормата на чл.3, ал.3 ЗБН по отношение на института на прихващането, поради това, че макар и да е погасителен способ, то не е същинско изпълнение, а заместител на същото; приложението касае посочените от законодателя разпоредителни способи с активи от масата на несъстоятелността, извършени от Б.та след датата на отнемане на лицензията и, което е станало с решение на БНБ на 06.11.2014 година. Прихващането имало специална уредба в ЗБН, изключваща възможност за приложение на общата норма на чл.3 от същия закон, още повече, се прихващането нямало увреждащ масата на несъстоятелността ефект, а касае единствено пропорционалното удовлетворяване на кредиторите на несъстоятелността и за приложимостта на двата института и тяхното съотношение на специален и общ текст не се влияе от факта на осчетоводяването на прихващането в регистрите на Б.та- длъжник, който факт се явява ирелевантен за настоящия спор. По отношение на претенциите с правно основание чл.59, ал.2 ЗБН- неприложимост на разпоредбата, тъй като изявленията за прихващане са извършени преди откриване на производството по несъстоятелност по отношение на Б.та, още повече, че тази хипотеза предвижда изявленията да са адресирани към орган на несъстоятелността – синдик, който към този момент не е съществувал, по причини, изложени вече. Моли съда да отхвърли исквете, ако приеме същите за допустими.

В допълнителната искова молба синдиците на „КТБ“ АД/н/ поддържат заявената теза и навежда доводи в подкрепата и, оспорвайки основателността на въведените от ответника възражения.

В допълнителния отговор на допълнителната искова молба ответникът поддържа заявената теза, излагайки своите доводи, включително и искането за привличане и конституиране като негов помагач праводателите-цеденти. Обосновава интерес от това отклонение в процеса с възможностите, които му дава разпоредбата на чл.307 ТЗ- стопанската непоносимост.

На основание чл.218 ГПК съдът е конституирал като помагачи на страната на ответника „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** - „В.А.М.“ АД, ЕИК *****; „Ф.И.А.“ ЕООД, ЕИК *****; УПРАВЛЯВАЩО ДРУЖЕСТВО „С. А.М.“ АД, ЕИК ***** и „И.К. А.М.“ ЕАД, ЕИК ***** - праводатели на настоящата страна и страни по сключените от него договори за цесии.

По така предявените иски е образувано т. дело 1514/2017 г. по описа на СГС, VI-6 състав.

С решение 2251/12.12.2019 г. по т. дело 1514/2017 г. по описа на СГС, VI-6 състав е отхвърлил предявеният от синдика на „К.Т. Б.“ АД(н), ЕИК ***** , срещу ответника „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.“*****“, със съдебен адрес гр.София 1142, бул. „*****“, ет.3 и ответника „К.Т. Б.“ АД(н), ЕИК ***** , отменителен иск с правно основание чл.59, ал.5 ЗБН за обявяване на относителната недействителност на изявлението за прихващане, сторено от ответника „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** , под вх.№9578/21.10.2014 година, поради неоснователността му.

Със същото решение е признато за недействително, на основание чл.59, ал.3 от ЗБН, по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „К.Т. Б.“ АД (н), ЕИК ***** , извършено прихващане от страна на ответника „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.“*****“, със съдебен адрес гр.София 1142, бул. „*****“, ет.3, обективизирано в изявление на страната с входящ номер вх. №9578/21.10.2014 година по вх. регистър на „К.Т. Б.“ АД (н), ЕИК ***** , с вземане в размер на 16 507 525,42 евро и на на основание чл.59, ал.7 и чл.62, ал. 2 ЗБН, „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.“*****“ е осъдено да заплати по сметка на СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, държавна такса общо в размер на 1 291 436,54 лева.

С влязло в сила решение 1295/22/06.2020 г. САС по в. т. дело 1365/2020 г. на САС, ТО е обезсилил решение 2251/12.12.2019 г. по т. дело 1514/2017 г. по описа на СГС, VI-6 състав като недопустимо и е върнал делото на СГС за произнасяне по предявените иски, в поредността според тежестта на сочения от ищеца порок.

Въз основа на представените по делото доказателства, Съдът намира следното от фактическа страна:

Установява се по делото, че с решение № 73 от 20.06.2014 г. на Управителния съвет на Българска народна Б. (БНБ), „КТБ“ АД е поставена под специален надзор за срок от три месеца, назначени са квестори в Б.та и е

спряно изпълнението на всички задължения на „КТБ“ АД. С решение № 114 от 16.09.2014 г. на управителния съвет на БНБ е продължен срокът за поставяне под специален надзор до 20.11.2014 година.

С решение № 138 от 6.11.2014 г. на управителния съвет на БНБ е отнет лиценза на „КТБ“ АД за извършване на банкова дейност и е взето решение за подаване на молба за откриване на производство по несъстоятелност на „КТБ“ АД. Това решение е вписано в търговския регистър на 7.11.2014 година.

С решение № 664 от 22.04.2015 г. по т.д. 7549/2014 г. на Софийски градски съд е обявена неплатежоспособността на „КТБ“ АД, определена е начална дата на неплатежоспособността 06.11.2014 г., открито е производство по несъстоятелност, Б.та е обявена в несъстоятелност и е прекратена дейността ѝ. С въззивно решение № 1443 от 3.07.2015 г. по т.д. 2218/2015 г. на Софийски апелативен съд е определена като началната дата на неплатежоспособността на Б.та датата 20.06.2014 година.

Установява се по делото, че „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** и „К. Т. Б.“ АД (н) са сключили договор за банков кредит на 04.07.2011 година, съгласно който Б.та се е съгласила да предостави на „Б.Е. Г.“ ЕАД, в качеството му на кредитополучател, сумата от 20 000 000 евро, съобразно условия и цел, посочени в договора. „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** е поел задължение за върне отпусната му сума до 25.06.2017 година, както и да заплаща възнаградителна лихва на Б.та, чийто размер е посочен в разпоредбата на чл.10 от договора. С последващи анекси към този договор под №№1-5, страните са предоговорили съществени условия на сделката касателно размера на кредитираната сума и срока за нейното погасяване.

За безспорно е прието между страните по делото, че на 09.07.2014г. „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, е сключил договор за цесия с „В.А.М.“ АД, с който това лице е прехвърлило на ответника свое вземане, придобито от него от „ЦКБ“ АД и представляващо част от вземане на тази Б.- част от главница в размер на 9 500 000 евро, осчетоводено ведно с лихва от 1 477,88 евро, като за извършената цесия цедентът е уведомил „КТБ“ АД(н) с уведомление вх. №9538/20.10.2014 година; че на същата дата ответникът е придобил чрез договор за цесия, сключен с „Ф.И.А.“ ЕООД, вземане, придобито от последния от „ЦКБ“ АД, в размер на 5 500 000 евро- част от главница по депозит на праводателя му в „КТБ“ АД (н), осчетоводено ведно с лихва в размер на 855,45 евро, като за извършената цесия цедентът е уведомил „КТБ“ АД(н) с уведомление вх. №9539/20.10.2014 година; че на същата дата ответникът е сключил договор за цесия със „С. А.М.“ АД, по силата на който последното прехвърля на ответника свое вземане спрямо „КТБ“ АД(н), произтичащо от договор №36163/02.09.2013 г. за индивидуален срочен депозит, прехвърленото вземане е в размер на 250 000 лв., което е счетоводно отразено ведно с лихвата в размер на 12 500 лв., като за извършената цесия цедентът е уведомил „КТБ“ АД(н) с уведомление вх. №9524/20.10.2014 г.; че на 24.06.2014 г. „В.А.М.“ АД е прехвърлило, чрез договор за цесия от тази дата, на ответника свое вземане в размер на 1 330 411,43 евро, което има към „КТБ“ АД(н), с произход - рамков договор за платежни услуги, сключен

между С.Г.П. и несъстоятелната Б., от 30.06.2011 година, което е осчетоводено ведно с лихвата в размер на 63 562,73 евро, че цедентът е уведомил „КТБ“ АД(н) с уведомление вх.№ 9530/20.10.2014 г. за извършеното прехвърляне; че на 17.10.2014г. ответникът е придобил, чрез договор за цесия, вземане в размер на 80 000 лв. на „И.К.А.М.“ АД към „КТБ“ АД, произтичащо от сключен между договорен фонд „И.К.-В.“ и несъстоятелната Б., договор №38829/18.12.2013 г. за индивидуален срочен депозит, осчетоводено ведно с лихва в размер на 66,89 лева.

Установява се, че с изявление за прихващане, вх.№ 9578/21.10.2014 година „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** е уведомил КТБ АД (н) за погасяване на дълга си по договора за банков кредит от 04.07.2011 г., в общ размер на 24 938 347 евро, с придобито от него в резултат на описаните прехвърлителни сделки вземане, в общ размер на 16 507 525,42 евро.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно установената практика на ВКС (решение 198/10.08.2015 г. по гр. дело 5252/2014 г. IV ГО на ВКС, решение 97/08.02.2013 г. по гр. дело 196/2011 г. I ГО на ВКС и др.) и съгласно посоченото в решение 1295/22/06.2020 г. САС по в. т. дело 1365/2020 г. на САС, ТО, при предявени няколко евентуално съединени иска, свързани с оспорване на валидността на сделка, независимо от поредността на заявените от ищеца основания, Съдът следва да разгледа първо основанията за нищожност според тежестта от най-тежкия (противоречие със закона или заобикалянето му), през по-леките – липса на основание, липса на С., привидност, невъзможен предмет, противоречие с морала или липса на форма. Ако бъдат отхвърлени исквете за нищожност, Съдът следва да се произнесе по наведените основания за относителна недействителност на сделката.

В настоящата хипотеза като главен иск следва да се разгледа иска по чл. 3, ал.2 от ЗБН, доколкото се касае за иск за прогласяване на нищожността на прихващането от 21.10.2014 г. поради противоречие със закона, а след това искът за прогласяване на нищожността на прихващането поради липса на форма, ако бъде отхвърлен главният иск.

По предявения главен иск по чл. 3, ал.3 вр. ал.2 от ЗБН

Предявеният главен иск се основава на довод, че атакуваното прихващане от 21.10.2014 г. прихващане представлява **сделка**, която е насочена към изпълнение на парични задължения на Б.та или към събиране на такива задължения, поради което попада в приложното поле на чл. 3, ал. 2 от ЗБН и, доколкото нарушава забраната в цитираното правило (извършване на разпоредителни сделки и действия с имуществото на Б.та с изключение на извършването на обичайни разноски, насочени към неговото запазване и управление, вкл. и действия и сделки, насочени към събиране, предоговаряне

или обезпечаване на вземания срещу Б.та, както и към изпълнение на нейни парични задължения, независимо от начина на изпълнение, след датата на решението за отнемане на лицензията за извършване на банкова дейност), е нищожно.

Съгласно установената константна практика на ВКС (решение № 239 по т.д. № 986/17 на I ТО на ВКС) "изпълнението на задължение" по чл. 3, ал.2 от ЗБН не може да се възприеме като събирателен израз, включващ и "прихващането", което в общите облигационни разпоредби е визирано като "способ за погасяване на задължения", наред с подновяването и опрощаването, а не като изпълнение на задължение /раздел III т. 1, съответно раздел V от Обща част на ЗЗД /. Обект на разпоредбата са действия и сделки, осъществими от **Б.та**, като участник в атакуваното правоотношение, имащи правни последици, като изходящи от Б.та, в качеството ѝ на собственик или длъжник, иницирал атакуемото действие. Аргумент за това е и че, за разлика от чл. 59, ал. 4 ЗБН, законодателят в чл. 3, ал. 2 ЗБН е приел за релевантен момента на самото решение за отнемане лицензията за извършване на банкова дейност /с наличието на обстоятелствата, основание за отнемането на който, съгласно чл. 36, ал. 2 ЗКИ, Б.та обективно е или би следвало да е в известност към момента на постановяването му /, а не момента на вписването на същото решение, съгласно чл. 37, ал. 3 ЗКИ, както предвижда чл. 59, ал. 4 ЗБН, доколкото именно от вписването същото се счита известно на третите лица, каквито са и кредиторите. Поради това се приема, че по отношение "изпълнение на задължение на Б.та" в чл. 3, ал. 2 ЗБН да се приемат за визирани от законодателя предприети от самата Б. действия. Правната последица - нищожност на сделка или действие, явяващи се в нарушение на чл. 3, ал. 2 ЗБН - е резултат именно от действия на Б.та, в нарушение на чл. 36, ал. 7 ЗКИ, според който, с отнемане на лицензията за извършване на банкова дейност се прекратява дейността на Б.та, отнема се, още преди обявяването ѝ в несъстоятелност, правоспособността ѝ на търговец.

Установява се при съпоставяне на нормите, че чл. 3, ал. 3 вр. с, ал. 2 ЗБН защитава излизането на имущество от масата на несъстоятелността /поради това законът го свързва с последиците на чл. 61 ЗБН - връщане на полученото в масата на несъстоятелността и конституиране на третите лица като кредитори, в случай че даденото от тях не се намира в масата на несъстоятелността или се дължат пари/, а тази на чл. 59, ал. 3 ЗБН цели попълването ѝ, с дължимо към същата от трети лица имущество - задължението на прихващания кредитор/, в удовлетворяване по реда на чл. 19 ЗБН, вкл. прихващания, съразмерно и справедливо, с оглед интересите на всички кредитори. ВКС приема, че приравняване на хипотезите е недопустимо, поради съществените различия в уредбата, последиците на исковите и невъзможността да се тълкуват разширително норми, уреждащи нищожност на действия и сделки. Поради това се приема, че прихващането, извършено от кредитор на Б. в несъстоятелност, не попада сред действията и сделките, визирани в чл. 3, ал. 2 ЗБН и подлежи на атакуване само на основание чл. 59, ал. 3 и, ал. 5 ЗБН, в качеството им на специални за този погасителен способ норми.

Поради това така предявеният иск е неоснователен по твърдения.

Поради отхвърляне на главния иск, следва да се разгледа първия евентуален иск – по чл. 26, ал.2, предл. 3, от ЗЗД вр. чл. 59, ал.2 от ЗБН вр. чл. 44 от ЗБН.

По предявения първи евентуален иск с правно основание чл. 26, ал.2, предл. 3, от ЗЗД вр. чл. 59, ал.2 от ЗБН вр. чл. 44 от ЗБН.

Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗБН (ред. до изм. с ДВ, бр. 98/24.11.2014 г.), относим към настоящия спор, доколкото оспореното прихващане е извършено на 21.10.2014 г., кредитор може да извърши прихващане със свое задължение към Б.та, ако преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност двете задължения са съществували и са били насрещни и еднородни и вземането му е било изискуемо.

Съгласно ал.2 от същия член изявлението за прихващане се отправя до синдика и трябва да бъде направено в писмена форма с нотариална заверка на подписа. Именно поради неспазване на посочената специална форма, ищецът твърди, че процесното прихващане е нищожно.

Разпоредбите на чл. 103 и чл. 104 от ЗЗД очертават правопораждащия фактически състав и съдържанието на правото на прихващане. Правото на прихващане се състои във възможността с едностранно волеизявление да се погасят двете насрещни вземания до размера на по-малкото от тях, но за да възникне правото на прихващане е необходимо вземането на прихващащия да е изискуемо (арг. от чл. 103, ал. 1 във вр. с чл. 104, ал. 1, изр. 1 ЗЗД). За да бъде извършено прихващането, следва да са налице следните предпоставки: наличие на два дълга; идентичност на субектите по двете правоотношения; еднородност и заместимост на двата насрещни дълга; изискуемост на активното вземане; ликвидност; действителност на вземането.

Посочените специални мерки по чл. 116 от ЗКИ представляват действия на БНБ, насочени към осигуряване на време за банковата институция, поставена под особен надзор да реорганизира дейността си, с оглед възможността да преодолее затрудненията, които изпитва. Доколкото обаче тези мерки засягат правата на трети лица, тези разпоредби не следва да се тълкуват разширително. Именно поради това, изрично в чл. 119 от ЗКИ е посочено, че (ал. 4) - в случаите по чл. 116, ал. 2, т. 2 и за периода, за който БНБ е упражнила това правомощие, се смята, че Б.та не е в забава относно изпълнението на паричните задължения, чието изпълнение е спряно, а според ал. 5 - в случаите по чл. 116, ал. 2, т. 2 Б.та не носи имуществена отговорност за неизпълнението на задълженията, чието изпълнение е спряно със специалния надзор. През времето на специалния надзор не текат лихви за забава и неустойки относно паричните задължения на Б.та, чието изпълнение е спряно, а договорните лихви върху такива задължения се начисляват, но се заплащат след вдигане на специалния надзор. Следователно, изрично е очертан кръгът на последиците за правата на третите лица във връзка с ограниченията, наложени на Б.та под надзор да изпълнява задълженията си.

По изложените съображения, настоящата съдебна инстанция намира, че Б.та, поставена под особен надзор, по отношение на която са наложени мерки по чл. 116, ал.2, т.2 от ЗКИ, е освободена от последиците на забавата за изпълнение на изискуемите ѝ задължения, но самият факт на налагане на забраната за плащане, не изключва изискуемостта на задълженията на Б.та, съотв. не изменя вече настъпилата изискуемост.

Още повече, че съгласно практиката на ВКС (цитираното по-горе решение No 239 от 15.05.2018 г. по т.дело 986/2017 г. на I ТО на ВКС) понятието „изпълнение на задължения“ по смисъла на чл. 3, ал.2 от ЗБН не следва да се приема като събирателен израз, включващ и „прихващането“, което е способ за погасяване на задължения. Настоящата съдебна инстанция намира, че в такъв смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 116, ал.2, т.2 от ЗБН – като ограничения, налагани на самата Б., респ. на временния синдик, синдика като действащи от името на Б.та, за активно поведение, насочено към изпълнение на нейни задължения, но не и ограничения, налагани на трети лица, които не са изрично предписани от закона.

Поради това и в конкретната хипотеза, тъй като прихващането е извършено от кредитор на Б.та, а не е иницирано от Б.та, валидността на същото, не се опорочава поради ограниченията на чл. 116 от ЗКИ.

Следователно, при наличие на останалите предпоставки по чл. 103-104 от ЗЗД не са налице пречки и при наложена мярка по чл. 116, ал.2, т.2 от ЗКИ да се извърши прихващане от кредитор на Б.та с вземане на Б.та.

С оглед приетото за установено между страните (точният размер на вземането на КТБ АД (н) по договора за банков кредит от 04.07.2011 г., доколкото безспорно надхвърля размера на вземането на ответника, с което е осъществено процесното прихващане от 21.10.2014 г. не се включва в предмета на установяване по делото) по делото се установяват всички предпоставки да се извърши прихващане по ЗЗД от ответника.

Установява се, че са налице валидни договори за цесия, сключени между ответника и трето лице – кредитор на Б.та в полза на ответника по делото, длъжникът (КТБ АД /н/) е надлежно уведомен за цесиите с уведомления от 20.10.2014 г., в резултат на тези договори за цесия са налице две насрещни задължения - вземане на Б.та към ответника по договора за банков кредит от 04.07.2011 г. в размер най-малко на 24 938 347 евро и вземане на ответника по петте договора за цесия в размер на общо на 16 571 459,16 евро, двете задължения са еднородни, задължението на Б.та е изискуемо.

Съгласно чл. 107 от ЗКИ, с назначаването на квестори всички правомощия на надзорния и управителния съвет, съответно на съвета на директорите на Б.та се преустановяват и се упражняват от квесторите, а по силата чл. 106, ал. 3 от ЗКИ, ако БНБ е отнела лиценза на Б.та, правомощията на квесторите се прекратяват след назначаването от съда на ликвидатор, съответно на синдик.

Доколкото процесното прихващане е извършено във времето преди

откриване на производство по несъстоятелност на КТБ АД /н/ (открито на 22.04.2015 г. с решение № 664 по т.д. № 7549/2014 г., VI-4 състав на СГС), писменото изявление за същото е адресирано до квесторите на Б.та. Към този момент Б.та не е имала и е нямало как да има назначени синдици. Поради това, Съдът намира, че разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от ЗБН е **неприложима** по отношение на процесното прихващане. Писменото изявление за прихващане, направено с процесното изявление (вх. номер 11273/06.11.2014 г.) е редовно и валидно, на основание ЗЗД, като адресирано до квесторите и съгласно нормите на Закона за кредитните институции. Съгласно константната практика на ВКС разпоредбите, въвеждащи изисквания за форма на правните сделки не могат да се тълкуват и прилагат разширително (определение № 60536 от 4.11.2021 г. на ВКС по т.д. № 2315/2020 г., II т.о., ТК; определение № 69 от 15.02.2022 г. на ВКС по т.д. № 2499/2020 г., II т.о., ТК), т.е. извършени прихващания, адресирани до Б.та, на която към този момент синдик не е назначен, не могат да се третираат като нищожни, поради неспазване на предвидена форма за валидност.

По изложените съображения, предявеният установителен иск за установяване на нищожност на извършеното прихващане поради неспазване на изисквана форма, е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Поради сбъждане на вътрешно процесуалното условие, следва да се разгледа втория евентуален иск – по чл. 59, ал.5 от ЗБН

По иска по чл. 59, ал.5 от ЗБН

Разпоредбата на чл. 59, ал.5 от ЗБН урежда потестативното право на синдиците на Б. в несъстоятелност (относно участието на Б.та в несъстоятелност в производството и страните по иска по чл. 59, ал.5 от ЗБН – ТР No 1/2019 г. по т. дело 1/2019 г. на ОСТК на ВКС).

Съгласно чл. 59, ал.5 от ТЗ (ред. ДВ, бр. 98 от 2014 г., в сила от 28.11.2014 г., в сила към момента на предявяване на иска) недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността, освен за частта, която всеки от тях би получил при разпределението на осребреното имущество, е всяко прихващане, независимо от това кога са възникнали двете насрещни задължения, което е извършено от кредитор или от Б.та след началната дата на неплатежоспособността или след датата на поставянето на Б.та под специален надзор, ако тази дата предшества датата на неплатежоспособността. Според чл. 59, ал. 6 ЗБН, в случаите по ал. 5 действието на прихващането се отлага до изпълнението на окончателната сметка за разпределение по чл. 104. При продажба на Б.та като предприятие прихващането има действие след одобряване на сделката от съда по чл. 91, ал. 3.

По така предявения иск ищците – синдиците на Б.та в несъстоятелност следва да докажат:

1) Б.та да е в несъстоятелност; 2) отправено валидно изявление за прихващане от кредитор на Б.та с негово вземане към Б.та; 3) прихващането

да е извършено след началната дата на неплатежоспособността или след датата на поставянето на Б.та под специален надзор, ако последната е по-ранна.

По делото се установява, че КТБ е в несъстоятелност, обявена с решението на СГС от 22.04.2015 г. по т.д. № 7549/2014 г., като определената с въззивно решение на САС дата на неплатежоспособността е 20.06.2014 година.

Установи се, че ответникът е отправил писмено изявления за прихващане на **21.10.2014 г.** на свое парично вземане от КТБ по няколко договора за цесия със свое насрещно задължение по договор за кредит 2011 година.

Разпоредбите на чл. 103 и чл. 104 от ЗЗД очертават правопораждащия фактически състав и съдържанието на правото на прихващане. Правото на прихващане се състои във възможността с едностранно волеизявление да се погасят двете насрещни вземания до размера на по-малкото от тях, но за да възникне правото на прихващане е необходимо вземането на прихващания да е изискуемо (арг. от чл. 103, ал. 1 във вр. с чл. 104, ал. 1, изр. 1 ЗЗД). За да бъде извършено прихващането, следва да са налице следните предпоставки: наличие на два дълга; идентичност на субектите по двете правоотношения; еднородност и заместимост на двата насрещни дълга; изискуемост на активното вземане; ликвидност; действителност на вземането.

В конкретния случай прихващането е валидно направено и е породило своето материалноправно действие, тъй като всяко от двете насрещни вземания съществуват, същите са еднородни и са ликвидни (безспорни) между страните.

Спорът по делото е коя редакция на чл.59, ал.5 от ЗБН е приложима към процесното прихващане, доколкото в редакцията на чл. 59, ал.5 от ЗБН, в сила към 23.06.2014 г. е посочено, че недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността освен за частта, която кредиторът би получил при разпределението на осребреното имущество, е прихващането, извършено от **длъжника** след началната дата на неплатежоспособността, независимо от това кога са възникнали двете насрещни задължения, а ищците основават претенцията си на редакцията на чл. 59, ал.5 от ЗБН, приет със ЗИДЗБН (ДВ, бр. 98 от 2014 г., в сила от 28.11.2014 година).

С решение № 8 от 27.05.2021 г. по к.д. № 9/2020 г., Конституционният съд на Република България е обявил за противоконституционни разпоредбите на § 5, ал. 1-4; § 6, ал. 1 и 2; § 7 и § 8 от ПЗР на ЗИДЗБН (обн. ДВ, бр. 22 от 2018 г., доп. ДВ, бр. 33 от 2019 г., в сила от 19.04.2019 г.); чл. 60а, ал. 1 ЗБН (обн. ДВ, бр. 22 от 2015 г., доп. ДВ, бр. 33 от 2019 г., в сила от 19.04.2019 г.); § 16 ЗИДЗБН (обн. ДВ, бр. 61 от 2015 г., в сила от 11.08.2015 г.) и чл. 60б, ал. 1, 2 и 3 ЗБН (обн. ДВ, бр. 22 от 2018 г., в сила от 16.03.2018 г.).

Обявената за противоконституционна разпоредбата на § 8 от ПЗР на ЗИДЗБН сочи че "Член чл. 59, ал. 5, 6 и 7 се прилагат от 20.06.2014 г."

В мотивите на решението по к.д. № 9/2020 г. е разгледано придаденото от законодателя същинско обратно действие на нормите, с които се преуреждат определени юридически факти, като е прието, че правната сигурност се накърнява с въвеждането с обратна сила на основания за относителна недействителност на сделки, при чието извършване лицата са се доверили на действащото към този момент законодателство. Поради това и преценката за относителна недействителност на прихващане следва да се основе на редакцията на нормата, действаща към момента на извършването му.

Съгласно решение № 3 от 28.04.2020 г. по к.д. № 5/2019 г. на Конституционния съд на Република България по отношение на заварени от решението на Конституционния съд неприключили правоотношения и правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага.

Константната съдебна практика на ВКС (напр. решение 60155/14.12.201 г. по т. дело 2822/2017 г. на ВКС, I ТО, решение № 19 от 15.03.2022 г. по т. д. № 638/2020 г., ТК, II, ТО на ВКС и др.) по приложението на чл. 59, ал.5 от ЗБН сочи, че приложимата редакция на разпоредбата на чл. 59, ал. 5 ЗБН към прихващанията, извършени до влизане в сила на изменението на нормата с ДВ, бр. 98/2014 г., изменена с бр. 22/2018 г., бр. 12/2021 г., обявена за противоконституционна с решение № 8 на КС на РБ относно началната дата на прилагане 20.06.2014 г. - бр. 48/2021 г., е редакцията, която е била в сила към момента на извършване на оспореното прихващане.

Както е посочено и в решение № 31 от 29.03.2022 г. по т. д. № 1909/2020 г., ТК, I ТО на ВКС, за определяне на приложимата редакция на чл. 59, ал.5 от ЗБН е релевантна и нормата на чл. 14, ал. 1 от ЗНА, според което обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба, т.е. в процесния случай по необходимост се налага извода, че не съществува нормативно основание текстът на чл. 59, ал. 5 от ЗБН да се прилага *ex tunc*.

В случая процесното прихващане е извършено на 21.10.2014 г., поради което относно правното му действие и неговата относителна недействителност приложима е нормата на чл. 59, ал. 5 ЗБН в редакцията ѝ преди изменението с ДВ, бр. 98/2014 година.

Поради това и независимо от обстоятелството, че процесуалната възможност да се иска недействителност на прихващането от 21.10.2014 г. е реализирана от синдиците на "КТБ" АД (н.) след откриването на производство по несъстоятелност на КТБ АД (н), валидността на това действие следва да се преценява към момента на осъществяването на всички елементи от фактическия му състав, т.е. с регистрирането на 21.10.2014 г. на изявлението за прихващане в канцеларията на "КТБ" АД, когато вземанията, посочени в изявлението, са насрещни и изискуеми.

При реално настъпил погасителен ефект съгласно чл. 104, ал. 2 ЗЗД на 21.10.2014 г., неоснователен е доводът на ищите, свързан с приложението на

чл. 116 от ЗКИ. Забраната по чл. 116 от ЗКИ е адресирана до Б.та и е ограничена само до реалното изпълнение на задълженията ѝ, т.е. за плащанията, без това да може да рефлектира върху изискуемостта на задълженията ѝ (арг. чл. 119, ал. 4 ЗКИ).

По изложените съображения процесното прихващане, извършено с изявлението на кредитора - ответник на 21.10.2014 г. не може да се обяви за относително недействително по отношение кредиторите на несъстоятелността на "КТБ" АД (н.) само и единствено поради факта, че е извършено след началната дата на неплатежоспособността на тази Б. (която е и датата на поставяне на Б.та под особен надзор), а именно 20.VI.2014 г., която дата обаче е обявена след влизането в сила на решение № 1443 на САС от 3.VII.2015 г., постановено по т. д. № 2216/2015 година.

Неоснователен е и довода, че процесното прихващане е относително недействително и при приложимост на предходната редакция на чл. 59, ал. 5 ЗБН (до измененията с ДВ, бр. 98 от 2014 г.), тъй като тази норма се отнася само да прихващания, извършени от „длъжника“, а длъжник в производството за банкова несъстоятелност е "КТБ" АД (н.).

Неоснователен е доводът на ответника, че така предявеният иск е недопустим с оглед т. 3 от решение 3/28.04.2020 г. по к.дело 5/2019 г. на КС на РБ, при което е прието, че решението на КС, с което се обявява за противоконституционен закон, не произвежда възстановително действие, доколкото от това решение на КС следвало, че има правен вакуум относно това от кой момент се прилага разпоредбата на чл. 59, ал.5 от ЗБН.

В конкретния случай обявените за противоконституционни норми на параграфи 7 и 8 от ЗИДЗБН с решение № 8 от 27.05.2021 г. по к.д. № 9/2020 г., по своя характер не засягат самото регулативно действие на нормите. Не е обявена за противоконституционна нормата на чл. 59, ал.5 от ЗБН (в редакцията ѝ от ДВ, бр. 98 от 2014 г.), а само две други норми, засягащи действието във времето както на ЗИДЗБН, така и конкретно на чл. 59, ал.5 от ЗБН, които имат самостоятелно действие. Поради това аргументите на КС, свързани с действието на закон за изменение и допълнение на друг закон след влизането му сила и загубването на характеристиките му на самостоятелен закон, и последиците от обявяването за противоконституционна на последната редакция на съответните норми, са ирелевантни в случая.

По изложените съображения, предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

Следва да се разгледа последния предявен иск по чл. 59, ал.3 от ЗБН.

По предявения иск по чл. 59, ал.3 от ЗБН

С оглед това становище на Съда по втория евентуален иск, следва да се разгледа третият евентуален иск по чл. 59, ал.3 от ЗБН.

За да бъде уважен конститутивният иск по чл. 59, ал. 3 от ЗБН, следва да е налице извършено прихващане от страна на кредитор, по него направеният изявление за прихващане да е придобил вземането си или

задължението си преди датата на решението на откриване на производството по несъстоятелност и към момента на придобиване на вземането или задължението да е знаел, че е настъпила неплатежоспособността на Б.та или че е поискано откриване на производство по несъстоятелност.

В конкретния случай се установяват първите две предпоставки за основателност на иска (възникване на двете насрещни вземания – преди датата на откриване на производството), но не и третата, а именно наличието на знание у кредитора за състоянието на неплатежоспособност или че е поискано откриване на производство по несъстоятелност.

Съгласно практиката на ВКС (така решение № 51 от 21.07.2020 г. по т. д. № 3109/2018 г. на ВКС, II ТО, решение № 59 от 10.08.2020 г. по т. д. № 1920/2018 г. на ВКС, I ТО, решение № 143 от 12.02.2021 г. по т. д. № 2343/2019 г., ТК, II ТО на ВКС) "знание за неплатежоспособност по смисъла на чл. 59, ал. 3 ЗБН не може да се обоснове със знание на решението на УС на БНБ за поставяне на съответната Б. под специален надзор като оздравителна принудителна административна мярка по чл. 115, ал. 1 ЗКИ, вкл. от спирането на плащанията по чл. 116, ал. 2, т. 2 ЗКИ. Под "знание за неплатежоспособност" в хипотезиса на чл. 59, ал. 3 ЗБН следва да се разбира узнаване на обективизирано от БНБ, в качеството ѝ на компетентен за това надзорен орган, становище за неплатежоспособност на Б.та по чл. 36, ал. 2 ЗКИ (редакция преди изм. обн. ДВ бр. 62/2015 г.), преди то да бъде формализирано в акт за отнемане на лиценза за банкова дейност, като именно недобросъвестното възползване от достъп до тази информация се санкционира от закона. Посочено е, че предвиденият от законодателя субективен елемент от фактическия състав на чл. 59, ал. 3 ЗБН подлежи на пълно и главно доказване от ищеца чрез всички допустими доказателствени средства".

Така и с решение № 143 от 12.02.2021 г. по т. д. № 2343/2019 г., ТК, II ТО на ВКС, е прието, че знанието на извършващия прихващане кредитор, че Б.та е спряла плащанията и е поставена под особен (специален) надзор с публично оповестено решение на УС на БНБ, не може да се разглежда като знание за настъпила неплатежоспособност по смисъла на чл. 59, ал. 3 ЗБН. Знанието по чл. 59, ал. 3 ЗБН във всеки конкретен случай подлежи на доказване от ищеца с всички допустими доказателствени средства.

В случая не е приложима презумцията по чл. 59, ал.4 от ЗБН, тъй като и вземането и задължението на кредитора ответника са придобити преди 07.11.2014 г. - датата на вписване на решението на БНБ за отнемане на лиценза.

Неплатежоспособността е правната квалификация на фактите по чл. 36, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗБН, давана от Управителния съвет на БНБ и преценявана в евентуално съдебно производство по обжалване отнемането на лиценза (чл. 151 от ЗКИ)), а знанието на кредитора по чл. 59, ал.3 от ЗБН следва да засяга обуславящия неплатежоспособността факт. В случая на „КТБ“ АД (в несъстоятелност) – отрицателният собствен капитал на Б.та, доколкото за осигуряване изпълнението на задълженията към кредиторите

банките трябва да притежават адекватен на поетите рискове от дейността им собствен капитал (чл. 39, ал. 1 от ЗКИ).

При придобиването от ответника на вземанията по процесното прихващане (с договори за цесия от 09.07.2014 г., 24.06.2014 г., 17.10.2014 г.), с оглед възприетото от фактическа страна, не се установява, че към този момент същият е знаел за неплатежоспособността на Б.та - че тя е имала отрицателен капитал. Обстоятелството е било установено като сигурно (обективно съществуващо състояние) в резултат на дейността на квесторите на Б.та (при установяване текущото състояние на Б.та по чл. 121 от ЗКИ и при неограничения достъп и контрол на квесторите върху помещенията на Б.та, счетоводната и друга документация по чл. 108 от ЗКИ), под надзора на Централната Б., едва след 20.10.2014 г., когато е бил изготвен окончателно отчет за капиталовата адекватност на „КТБ“ АД, за който отчет, също съгласно възприетото от фактическа страна, обществеността е била уведомена с оповестяването на 06.11.2014 г. на Решение № 138 от 06.11.2014 г. на Управителния съвет на Българската народна Б.. Не се установява, нито се твърди ответникът да е имал данни за финансово-икономическото състояние на Б.та повече от това, което е било известно на обществеността чрез медиите.

Обстоятелството, че на 20.06.2014 г. ръководството на „КТБ“ АД е уведомило Българската народна Б., че е изчерпана ликвидността и се преустановяват разплащанията, както и всички видове банкови операции от Б.та, съответно извършените след тази дата и до 06.11.2014 г. действия на БНБ по поставянето ѝ под особен надзор, не променят този извод.

Касае се за действия, предприети в рамките на първоначален анализ и оценка на основни балансови позиции и издадени банкови гаранции от одитори, от квестори за осчетоводяване в баланса на Б.та на резултатите на оценката и анализа на активите, но към 06.11.2014 г. обществеността не е била уведомена за внасянето на отчетите на квесторите на „КТБ“ АД и тяхното съдържание. Следователно, до тази дата за обществеността, включително за ответника, не е имало сигурно знание за конкретното финансово-икономическо състояние на „КТБ“ АД – че тя е била с отрицателен капитал, неадекватен на поетите рискове от дейността ѝ.

Само по себе си „поставянето под особен надзор“ като специална мярка не е равнозначно на установяване на неплатежоспособността на Б.та, тъй като целта на специалния надзор е преди всичко оздравяване на Б.та, при която има опасност от неплатежоспособност.

Както е посочено и в решение № 143 от 12.02.2021 г. на ВКС по т. д. № 2343/2019 г., II ТО, ТК, дори да се приеме, че публикуваните в периода 11.08.2014 г. - 27.10.2014 г. документи и съобщения, на които се позовават синдиците, съдържат категорично изразено становище на Централната Б. за окончателно установена неплатежоспособност на "К.Т. Б." АД и за предстоящо инициране на производство по несъстоятелност на Б.та, разгласяването на тази информация не е достатъчно за извода, че към датата на придобиване на заявеното за прихващане вземане ответникът е знаел за

настъпилата неплатежоспособност на Б.та. Фактът, че преди придобиване на вземането Централната Б. е оповестила публично становището си за установено състояние на неплатежоспособност на "К.Т. Б." АД /н./, би могъл да се преценява единствено като индиция за знание по смисъла на чл. 59, ал. 3 ЗБН, доколкото като кредитор и длъжник на поставената под специален надзор Б. ответникът е имал интерес да следи за предприетите по отношение на нея действия от страна на компетентния орган - БНБ. Уважаването на иска по чл. 59, ал. 3 ЗБН обаче е предпоставено от пълно и главно доказване на знанието, а не от индиции и предположения, че към момента на придобиване на заявеното за прихващане вземане ответникът е знаел или при проявена за това грижа е могъл да узнае за настъпилата неплатежоспособност на Б.та.

Доколкото не се установява знание по посочените критерии по-горе у ответника относно обстоятелствата по чл. 59, ал.3 от ЗБН, при условията на пълно, главно доказване, искът следва да се отхвърли като недоказан.

Относно разноските

С оглед този изход на спора, ищецът следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса по отхвърляните установителни иски.

Ответникът е поискал присъждане на разноски, представен е списък и са представени и доказателства, че разноски са направени. Поради това и такива му се дължат.

Водим от горното и на основание чл. 235 от ГПК, СГС, VI -10 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Анг. Н. Д. и К.Х. М., в качеството им на синдици на „К.Т. Б.“ АД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. *****, срещу „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.“*****, съдебен адрес гр.София, ул. „*****, офис 8 иск по чл. 3, ал.3 във връзка с ал.2 от ЗБН за признаване за нищожно на изявление за прихващане, вх. №9578/21.10.2014 година на КТБ АД (н) на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, с вземане на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, в размер на сумата от 16 507 525,42 евро като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Анг. Н. Д. и К.Х. М., в качеството им на синдици на „К.Т. Б.“ АД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. *****, срещу „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.“*****, съдебен адрес гр.София, ул. „*****, офис 8 чл. 26, ал.2, предл. 3, от ЗЗД вр. чл. 59, ал.2 от ЗБН вр. чл. 44 от ЗБН за признаване за нищожно на изявление за прихващане, вх. №9578/21.10.2014 година на КТБ АД (н) на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, с вземане на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, в

размер на сумата от 16 507 525,42 евро поради липса на форма като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Анг. Н. Д. и К.Х. М., в качеството им на синдици на „К.Т. Б.“ АД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. *****, срещу „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.“*****, съдебен адрес гр.София, ул. „*****, офис 8 иск по чл. 59, ал.5 от ЗБН за обявяване на относително недействително по отношение на кредиторите на КТБ АД (н) на прихващане, вх. №9578/21.10.2014 година на КТБ АД (н) на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** с вземане на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** в размер на сумата от 16 507 525,42 евро като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Анг. Н. Д. и К.Х. М., в качеството им на синдици на „К.Т. Б.“ АД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. *****, срещу „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.“*****, съдебен адрес гр.София, ул. „*****, офис 8 иск по чл. 59, ал.3 от ЗБН за обявяване на относително недействително по отношение на кредиторите на КТБ АД (н) на прихващане, вх. №9578/21.10.2014 година на КТБ АД (н) на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** с вземане на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** в размер на сумата от 16 507 525,42 евро като недоказан.

ОСЪЖДА „К.Т. Б.“ АД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. *****, на основание чл. 59, ал. 7 вр. ал.6 от ЗБН и чл. 77 от ГПК да заплати по сметка на СГС сумата от 1 291 436,53 лева - дължима държавна такса по отхвърлените иски по чл. 59, ал.5 и чл. 59, ал.5 от ЗБН.

ОСЪЖДА „К.Т. Б.“ АД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. *****, да заплати на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.“*****, съдебен адрес гр.София, ул. „*****, офис 8 разноси в производството в размер на 264 000 лева – адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трети лица – помагачи на страната на „Б.Е. Г.“ ЕАД, ЕИК ***** - „В.А.М.“ АД, ЕИК *****, „Ф.И.А.“ ЕООД, ЕИК *****, Управляващо дружество “С. А.М.“АД, ЕИК ***** и „И.К. А.М.“ ЕАД, ЕИК *****.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____